

ճարի սպաս, τρυβλίον (Թիւք, Գ, 7) եւ φιάλη (Գ Թագ. ԻԵ, 15. Ա Եզր, Բ, 13) մեզ ծանօթ բառից դէմ, որ հոմանիշ են հայ «ըսկաւառակի» եւ «տաշտի»: Կռնիւն տրոսնիւն (Թիւք, Է, 13): Իսկ այս երբեակ համեմատութեան կամ լծորդութեան մէջ յայտնի է ափսէին բոլորակութիւնն ու գոգաւոր խորութիւնը: Եւ նկատելով որ Թուոց «ափսէք» (Գ, 7) եւ Գ Թագ. «սկաւառակք» (Ե, 50) մի եւ նոյն յն. բառի թարգմանութիւնն են եւ Տաճարին մի եւ նոյն սպասը կը ցուցնեն, կը փորձուիմ զափսէն եկամուտ պարզ հոմանիշ մը նկատել սկաւառակին, քան առանձին անօթ մը:

Սկոշտոյ: Այսպէս է դասական սակաւածանօթ ու կանոնաւոր ձեւը, «զսկոշտոյն» (Ոսկ. Թղթ. Ա, 852), զոր ես անխտիր տեսնել կ'ախորժիմ ոսկեղարու սկտեղ (սեռ. տր.), սկտեղք եւ սկտեղք հոլովոց մէջ ալ, եւ զոր ստորին հայերէնն ուղ. «սկոշտեղ» կամ «սկտեղ» կ'ընէ (Հյկզ.): Չայնով լծորդ է յն. σκυτάλη (թիթեղն) կամ լտ. scutella (խոր պնակ) բառից: Սակայն թարգմանութեանց մէջ կը հանդիպի վերոյիշեալ πίναξին (Մտթ. ԺԳ, 8. Մրկ. 2, 25. Ոսկ. Թղթ. Ա, 852): Բայց մեր քով բաւական տարբեր էր իսկական պնակէն՝ իւր